

Пеещата българска роза Елена Доскова Рикарди

Стр. 3

Via Diagonalis

Културна хилядолетна ос

Стр. 4

Притеснение ли ... Как да го преодолеем

Стр. 6

Вазов и Маджаров в Италия

Пътешествието на
двамата българи
в родината на
Петрарка и Данте

Стр. 10

Лъв I Тракиец

Един от сполучливите римски императори

Византийските хронисти считат Лъв Тракиец за един от сполучливите владетели на империята, въпреки многобройните пропуски на управлението и личността му. Той произхожда от едно от най-многобройните тракийски племена, а именно това на бесите.

Роден в провинция Дакия Аврелиана, Лъв започва своята кариера от столичната гвардия, където заема длъжността комит.

Лъв става император, благодарение на военния магистър – алана Аспар, който посочва за наследник именно Тракиец. Официално е коронован на 7 февруари 457 г. и е първата, извършена от константинополския патриарх. До този момент владетелят е получавал короната от по-висш военен, вдигнат на щит или акламиран от войската, народа и сената. Новата традиция става неотменна при короноването на следващите императори, с цел да се придаде легитимност на властта им.

Естествено Аспар искрено се надявал Лъв I да управлява съгласно волята му, но не след дълго тракиецът се уморил да бъде направляван и сключва съюз с полунезависимото анадоолско племе на исаврийците, населяващо планините на Северна Сирия. Новият император знаел, че Аспар не можел да вземе трона, поради факта, че не е бил с римско потекло, а освен това е изповядвал и арианската ерес.

За да засили позициите си сред исаврийците във войската той заздравява този съюз чрез сватбата на дъщерята си Елия Ариадна с Тарасикодиса, лидер на исаврийски клан. Под името Зенон той става военачалник и впоследствие наследява императорската власт през 474 година.

Въпреки многобройните опустошения на Балканите от страна на хуните (ок. 466 г.), а по-късно и от вестготите, управлението на Лъв I също е забележително и заради влиянието му в разпадащата се Западна Римска империя.

Следват поражения и загуби от вандалите заради неспособното управление на неговия шурей Василиск. Провалът на акцията е катастрофа, която води до загуба на целия боен флот от 600 кораба и 9 млн. златни солида.

През 470 г. Аспар успява да принуди Лъв I да обяви сина му Патрикий за Цезар, зет и престолонаследник, но това води до бунт сред народа, затова, че Патрикий е арианин и полу-варварин. През 471 г., Аспар и синът му Ардабур са издебнати и убити от придворни евнуси, което безспорно е следствие от заговор в императорския двор.

Този атентат довежда до открит бунт сред варварските федерати и на Балканите се разразява истинска вътрешна война между имперските сили, подкрепени от исаврийски контингенти, срещу войските на готската фракция. В 471 г. готите под ръководството

на Теодорих Страбон опустошават околностите на Филипопол и превземат Адрианопол преди да бъдат спрени от пълководците Зенон и Василиск. На 18 януари 474 година Лъв I умира от дизентерия на 73 годишна възраст и наследен от петгодишния си внук Лъв II или Флавий Лъв Младши Август (473-474 година). Лъв е син на император Зенон и Ариадна, дъщерята на Лъв I и Верина.

Година преди смъртта си император Лъв I провъзглася своя внук за император и съуправител, а след неговата кончина на 18 януари 474 година, Лъв II поема номинално властта. На 29 януари издига баща си Зенон за съимператор под влиянието на неговата баба Верина и майка си Ариадна. Както пише Теофан в своята "Хронография" девет месеца по-късно, на седем годишна възраст Лъв II умира, като за негов наследник е обявен неговият баща.

ВН/П43

Лъв I Тракиец - Мраморен бюст - Лурвър - Париж

Азбуки

Първа английска гимназия в София гостува на Българското училище към Посолството на България в Лондон

Светлина в очите

С огромна радост изпращам този репортаж от нашата великолепна среща тази година. Вече стана традиция ние от Българското училище към Посолството в Лондон да посрещаме скъпите ни приятели от Първа английска гимназия в София. Тази година най-после те ни гостуваха с техния прекрасен директор – г-жа Нели Петрова.

Най-трудно в чужбина е да мотивираш децата в гимназиалния курс да идват на българско училище в чужбина, което за тях не е задължително, а е въпрос на желание.

Тези ученици са изключително натоварени с много тежки и отговорни изпити в английското училище и въпреки това училището по България е техен желан втори дом. Най-голяма е ролята на учителя, който за тях в много случаи е не само преподавател, а настойник и душеприказчик в

чуждото обкръжение. Такъв преподавател при нас е г-жа Здравка Владова-Момчева. Подобни извънкласни изяви привързват децата по-силно към идеята, че Българското е свидно, нужно, желано.

Преземи и моретание търсим досег с Родината, намираме предани приятели, градим мостове, които крепят самочувствие и любов. Вижте нашата среща и съм сигурна, че кадрите ще ви доставят удоволствие. Ще видите радостта ни от досега с мили, талантиливи и красиви хора – Българи!

Денят премина като празник по случай Деня на Европа – 9 май. Нашият абитуриент, Радослав Георгиев (който вече е студент по право и въпреки това идва в училището ни, за да завърши дванадесетия си клас) направи чудесна презентация на тема Правата на човека. Представихме на гостите си филм за нашето училище, посрещнахме ги с най-мили думи, получихме прекрасни подаръци.

Нашият подарък за тях бе поднесен от г-жа Здравка Момчева, която подготви Тая и Лора от 9 клас да изпълнят едно от нейните великопелни стихотворения от стихосбирката й „Тракийско съкровище” – Аргантова. Ето какво е вдъхновило да напише този стих нашата прекрасна Здравка:

Цар Резос и съпругата му Аргантона

Цар Резос е тракийски цар, повел войските си в подкрепа на Троя. Пресичайки територията между днешна България и Турция, той оставил името си на реката, която и до днес се нарича Резовска река.

В тъмните гори на Кисос в Мала Азия, срещнал царица Аргантона. Двамата се влюбили горещо и веднага се оженили. Но цар Резос трябвало да продължи към бойното поле. Одисей завидял на красотата му, на златносребърната му колесница с чутовните бели коне и една нощ го убил.

После откраднал доспехите му. Споменът за великолепието на тракийския цар вдъхновил Омир да възкликне: „Смъртните не бива да носят такава хубост! Тя е достойна само за безсмъртните богове!”

Аргантона, тя се оттеглила навеки в своите мрачни планини, отдадена завинаги на скръбта си.

Снежина Мечева
директор на Българското училище
към Посолството на България в Лондон
говорител на АБУЧ

Кампания на Унгария за връщане на младите емигранти

“Ела си у дома, млади човече”

Унгарското правителство предлага схема, която насърчава младите имигранти да се върнат в страната, като им предоставя 100 000 форинта (226 паунда) на месец в продължение на една година, ако се приберат вкъщи.

Схемата „Ела си у дома, млади човече” също предлага безплатни самолетни билети до Унгария за младите хора, живеещи в чужбина.

Държавният секретар по заетостта Шандор Цомба е заявил, че от април, откогато схемата е в действие, от нея са се възползвали около 800 младежи. Нищо, че 226 паунда на звучат достатъчно, за да насърчат младите хора да се завърнат, те стигат за много повече, отколкото в Обединеното кралство. Според базата данни на уебсайта Numbeo, средният наем за апартамент с една спалня в центъра на Будапеща е около 190 паунда на месец.

Веднага след новината около 100 млади унгарци са присъствали на отворения ден в Лондон, за да разберат повече за новата схема.

Пеещата българска роза

Елена Доскова - първата българка в Ла Скала

„Пеещата Българска роза“, така наричат Елена Висарионова Доскова – първата българка, стъпила на сцената на прочутата „Ла Скала“. Между многото отлични отзиви в италианския печат е достатъчно да се спомене написаното в „Кориере дела Сера“: „Елена Доскова прави чест на италианския оперен театър със своя съвършен глас, голяма школа и много ясна дикция, които ѝ осигуряват успех в най-големите оперни театри“.

Елена Доскова изживява своя триумф в ролята на Лиу от „Турандот“ през януари 1929 г., когато тя излиза като първи български изпълнител на сцената

на този световноизвестния театър „Ла Скала“. Договорът бил за два месеца, но след изтичането му бил продължен. „Уважаема г-жа Доскова - се казва в писмото, което ѝ изпраща ръководството на театъра, - имаме чест да Ви съобщим, че Вашият ангажимент се продължава до 30.04.1929 г. при определени условия с 3500 лири от 1 до 30 април в очакване на потвърждение и с почитание – директор инж. Скандиани.“

Товагавиният български печат отбелязва следната информация за представянето на Елена Доскова на сцената на миланската „Ла Скала“: „Приемането на

тази българска оперна певица в Миланската Скала е не само един неин огромен успех, но гордост за България. Главният диригент на „Ла Скала“, прочутият Тосканини, след три изпита на Доскова е останал очарован от нейното възшебно драматично сопрано, темперамент и чист тон, който я издига до първостепенна оперна певица. Въпреки препълнените места от артисти за тазгодишния репертоар на „Ла Скала“, тя с договор е ангажирана за един музикален сезон. Ще пее в „Бохеми“, „Селска чест“ и др. Това е първият случай наши артист да влезе в „Ла Скала“.

„Винаги съм обичала пеенето и театъра. Родена съм в София през 1898 г. и от малка се изявявах като певица. Затова приемането ми в Музикалното училище ми се видя съвсем естествено. Започнах при Иван Вулпе, който с търпение отваряше все по-широко хоризонта пред мен. През 1920 г. ни предстоеше дипломиране и готвехме голям концерт. Имаше много гости, между които и Александър Стамболийски. Той беше възхитен от моето изпълнение и пожела да говори с родителите ми. Обясни им, че може да ми уреди стипендия за чужбина и смеейки се, постави условие да се върна след това в България. Благодарение на него аз заминах за Италия.“

В Рим постъпих в школата на Алфредо Мартино, известен музикален теоретик, педагог и историк на певческото изкуство. След това в Милано завърших и школата на Джузепе Фатуа, също много известен педагог, композитор и майстор на контрапункта. По това време имах едно изключително преживяване. В Италия много музикални къщи устройваха срещи и изпълнения на изявени и проходащи актьори. На една такава изява, уредена

от музикалната фирма за пиана и ноти „Паладжи“, се срещнах с Джакомо Пучини. Той лично ми аккомпанира. Беше изключително мил и внимателен. Каза ми, че заминава в Париж на операция, но щом се върне, ще бъде под негова закрила и грижи. Не знаех какво значи това, изглеждаше ми фантастично и за мен, непознатата българка, това звучеше много окуражаващо. Та това беше оценка и обещание за съдействие на гения Пучини! Повярвах в силите си, вече работех по-упорито и като че ли ми израснаха криле. Но дойде фаталната новина, че след тежка операция е починал маестро Пучини.

На 07.02.1924 г. дебютирах в театър „Елизео“ в ролята на Сантуца от операта „Селска чест“ на Маскани. След това „бойно кръщение“ се впуснах в концерти и пеех предимно български песни. Публиката беше във възторг, успехът ми - голям, и оттогава ме нарекоха „пеещата българска роза“.

През май 1925 г. се появих на сцената в Трани като Магдалена от „Андре Шение“ на Джордано. Мой партньор беше италианският тенор Джовани Тиарквини. Представленията

имаха изключителен успех, но успоредно с това продължих да изнасям концертите си.“

През 1926 г. Елена Доскова пее вече в театър „Сан Карло ди Наполи“. Там изпълнява ролята на Мими и Чо-Чо-Сан от оперите на Пучини „Бохеми“ и „Мадам Бътерфлай“. Нейни партньори са Енцо Мура и световноизвестният баритон Монте Санто. Диригент е Едмондо ди Векио. Пак в Неапол тя е главната героиня в операта „Фиор ди Спина“ на маестро Лунги. Сезонът 1928-1929 г. е сезонът на големия скок.

„Да, наистина, това е годината, в която сключих контракт със „Скала ди Милано“. Там изживях своите най-големи успехи и срещи с големи музиканти и личности. В този световен оперен театър е толкова трудно да се пробие, че се чувствам наистина горда, че мога да се нарека първата българка, стъпила на тази сцена. Но да си призная, имах и угризения, че не се върнах в родината. Но защо да крия, бях влюбена и омъжена за италианеца командоре Франческо Рикарди.

В „Ла Скала“ пях Лиу от „Турандот“ на Пучини с Аурелиано Пертиле. В „Селска чест“ партньор ми бе големият, ненадминат Бениамино Джили. Спомням си още и друг, много известен тенор - Джовани Манорита, с когото пях в „Бохеми“. В такава обкръжение човек израства, но е голямо напрежение и отговорност. В „Ла Скала“ имах още едно рядко щастие. Диригент там беше маестро Артуро Тосканини. Да пееш под негово ръководство е наистина преживяване. Дребничък, слабичък и безкрайно добър човек, но в работата си – безмилостен. Спомням си как приближаваше партитурата под ъгъл, защото имаше заболяване на очите. Впрочем, той всичко

дирижираше наизуст. А какъв слух! Чуваше и реагираше на всяка неточност на оркестъра и певците. Не отказах и поканата да пее в театър „Петрочели“ в Бари. В „Селска чест“ партньор ми беше известният тенор Тито Скипа. Имам мил спомен от него. Поднесоха ми кошница с цветя, а той я поднесе на мен. С всички колеги имах чудесни отношения. Подарявах ми снимките си с мили посвещения. Спомените са моето богатство. Те ме топят. Завърнахме се със съпруга ми в България. Веднага ме повикаха в Софийската опера. Пях в „Бохеми“, „Мадам Бътерфлай“, „Селска чест“ и „Андре Шение“ под ръководството на Асен Димитров и Асен Найденов.

За нейното представяне по това време в „Мадам Бътерфлай“ на 12 март 1934 г. музикалният критик Петровски пише: „Кулминацията беше краят на третото действие. Доскова беше поразителна. Тя успя чрез могъщите си тонове да извлече всичката безнадеждна любов на отхвърлената и отчаяна майка...“

Тежко заболяване и операция ме изтръгнаха от певческата кариера. Не можех да скъсам напълно с музиката и затова се отдадох на педагогика. Исках всичко, което знам и мога, да предам на младите. Доволна съм, защото имах добри ученици, които и сега пеят и в нашите театри и ансамбли, и в чужбина. Аз им се радвах и живеях чрез тях. Заслугите ми към нашето оперно дело бяха оценени и получих народна пенсия. Чувствам, че имам още сили и за да съм в кондиция, се занимавам само с двама-трима ученици.”

Внезапно, на 7 януари 1987 г. Елена Доскова умира в София.

По материали на Надежда Тихова

Дълбоки корени

Via Diagonalis

Културна хилядолетна ос

...Чернокрилите лястовиците си бяха в гнездата с пиленцата, а малките гугутки, които скоро се излюпиха в една ниша на гаража, вече пораснаха и отлетяха навън... От време на време прелиташе бяла пеперуда над засаденото зеле в края на двора и дразнеше периферното ми зрение. Запитах друг приятел да ми каже изпитани рецепти, прогонващи депресията, а той ме прати да търся диагоналия път Via Militaris... Пътят на римските легиони, свързващ Европа с Азия през Босфора, се оказва, че минава в землището на... нашето село. Дзак! Древен път на толкова много векове...

Столиците на всички държави, през които преминава, са построени на него. Любляна, Загреб, Сараево, Белград, София, Анкара.

На хилядолетния друм се намират и други интересни особености. Западния трансбалкански път се пресича от Виа Милитарис точно на мястото, където е Боянската църква.

След София (Сердика), на линията на пътя следва друг античен град Пловдив (Филипополис). Интересното е, че Хасково е друга точка, която е пресечена от Източния трансбалкански път и Виа Милитарис. Двата пътя се събират точно на красив площад с каменна кула в центъра на градчето.

Следват интересни древни забележителности – тракийско светилище при село Александрово, тракийска гробница при с. Мезек, Свиленградско,

град Одрин с прочутия комплекс на Баязид II, покрайнините на Истанбул... После продължаваме през Анкара надолу. Пътят води чак в азиатските Сирия и Азербейджан. Накрая той се разтвоява, като последните му забележителности са Арменската църква „Свети кръст“ в Турция, намираща се в Анатолия. В другото разклонение е позициониран дворецът на Исхак паша, на площ от 7600 кв. м. Кралски палат, построен по традиционен модел, по който са направени кралските палати на дворци в Одрин, Бурса, Истанбул. А на третото разклонение е манастир на сирийските християни „Деир-Ул-Зафаран“, на възраст повече от 1600 години!

Културна ос на хилядолетия. Наричана с различни имена – Виа Диагоналис, Виа Милитарис, Виа Рагусина, Цариградски друм... История, войски, походи. Древен мост между племена и народи. Пътували са търговци, монаси, армии... (заради тях носи името Виа Милитарис). По този път се е разпространило християнството, а по късно и ислямската култура е навлязла в Европа. При направени проучвания на автомагистрала „Тракия“ през 2013 г. археолозите се натъкват на добре запазени останки от древния път, в близост до ГКПП „Капитан Андреево“, където разкритият участък се оказва най-широк. Цели 18 метра! (обикновено широчината е от около 6 до 8 метра).

Представих си безброй войници, с блестящи на слънцето копия и шлемове, минаващи по калдъръмения друм покрай селото, където живея. Римската пехота.

Пътят за Константинопол. Източната порта на Римската империя. Шумът от хилядите нозе, обути с кожени сандали утъпкват земята... Центуриони с посребрени брони, проблясващи на лятното слънце, хастати и знаменосци... Дрънкане на оръжие и стройни военни песни...

Щурци се чуваха в далечината, полето бе широко и красиво, а небето ясносиньо, с прозрачни белезникави облаци, мержделеещи се като копринен шал на девойка. Над ниви с узряла пшеница, редуващи се със златни слънчогледови полета, летяха на ниски откоси бързокрили лястовици.

Тишина и чувство за безбрежие, безкрайност, безметежност и спокойствие. Трудно е да си припрян на огромното поле. Природата взима връх над тебе и ти се носиш послушен по нейните закони.

Деси Цветанова

За хляба и зрелищата в античността

Колко са Колизеумите в България

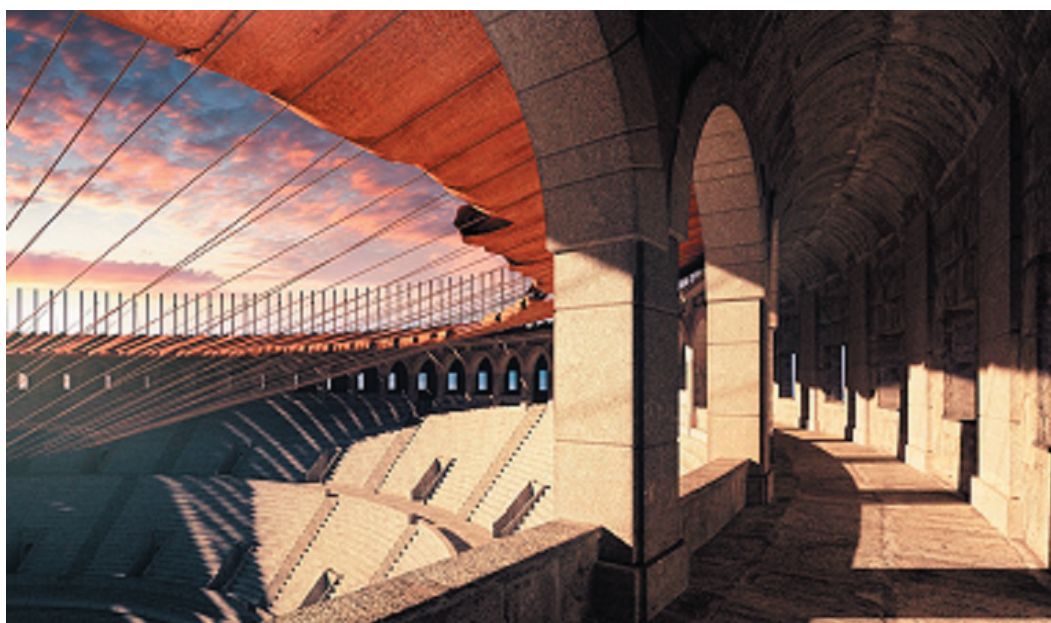
Кой казва, че Колизеум има само в Рим? Античните стадиони са киното и телевизията на древността. Това са били местата, на които управниците са давали хляб и зрелище на своите поданици. Гладиятоски борби, битки с диви животни, лекоатлетически игри, имитация на морски битки и какво ли не са правили по старите арени.

Най-известното съоръжение от този тип е Амфитеатърът на Флавиите в Рим или известният ни по-скоро под името Колизеум. Броят на амфитеатри не е точно определен, но се говори за около стотина не само в Европа, но и в Африка.

В България са открити руини на стадиона на Сердика в София, които могат да се видят в сутерена на хотел „Арена ди Сердика“, където продължават археологическите проучвания.

Други амфитеатри са открити още в Одесос (дн. Варна), Марцианопол (дн. Девня) и в Диоклецианопол (дн. Хисаря). Но дали са само тези? Само времето ще покаже и археологическите проучвания.

ВН/П43

Златната книга на Орфей

Траките и техният език

В книгата на световноизвестният езиковед В. Георгиев "Траките и техният език" пише: "До скоро се смяташе, че най-старата писменост в Европа се е появила на о. Крит, дето най-старинните печати с т.нар. йероглифно писмо А датират от III то хил.пр.н.е. Обаче откритието на глинени печати от Караново, част от знаците на които са сходни с тия по печатите от Крит, и които съперничат с тях по древност, показва, че наченки на най-древна писменост е имало и на други места на Балканския полуостров... Писмеността на знаците от Градешница, Караново и Търтария има голямо значение за праисторията на населението живяло през IV-то- III-то хил.пр.н.е. на Балканския полуостров. Наличието на писменост показва, че в онези отдалечени епохи тук са живели племена с високо развита култура, която по началния стадий на

развитие написмеността не отстъпва на цивилизацията от Мала Азия, Близкия Изток и Египет. Балканския полуостров следователно е бил едно от средищата на най-високо развитите древни цивилизации." (В. Георгиев, "Траките и техният език", София, БАН, 1977, стр. 155-158)...

Относно тракийската писменост проф. Иван Дуриданов казва: "Накрай, за културната история на траките е важно да се спомене, че на територията на Древна Тракия и в нейно съседства бяха открити два надписа с образно (пиктографско) писмо... Наличието на тези наченки на писменост в древна Тракия свидетелствува за развитието на висока култура на населението от тази област през от IV-то – III-то хил.пр.н.е." (И.Дуриданов, "Езикът на Траките", Наука и Изкуство, София, 1976, стр. 92)...

Наистина ли траките са били безписмени и какво представляват откритите златни орфически таблички? Въпреки доказателствата за тракийската писменост от десетилетия официалната наука все още не се произнася по този въпрос. Хипотезата на проф. Александър Фол, обаче е била, че траките са имали писменост, използвана от жреческото съсловие.

На територията на България бяха открити още находки с линейно писмо тип, които се съхраняват в Националния исторически музей в София. Откритите в селата Караново, Градешница, Дъждовница, Ненково и Женда, във Варненско и Пловдивско най-древни писмени знаци в света (глинени печати пинтадери), на възраст над 6000 години показват, че в България е имало древна предпотопна култура предхождаща с поне 2000 години културите на Египет, Месопотамия и Китай.

За съжаление, преди да бъдат направени тези последни археологически открития, мнението,

че траките са безписмени е било мнение на официалната историческа наука от 70-те години.

„Златната орфеева книга“, един от най-тайнствените експонати в музейната ни археологическа сбирка, състояща се от 6 страници, изработени от 23,82-каратово злато, с размери 5 см на 4,5 см, свързани със златни пръстени. Била е намерена преди около 60 години от войник, работил при прокопаването на канал около р. Струма.

Текстовете върху погребалните златни пластини-листове съдържат формули, които се тълкуват като свидетелство за мистериини обреди. Върхуплочитерелефно е издълбан текст със считани за „етруски“ букви. Трябва да се има предвид, че съвсем вероятно на Балканите е имало азбука преди гръцката азбука - именно т.нар. пеласгийски букви, разпространени измежду тракийските племена, възприети впоследствие и от етруските. В книгата има рисунки на свещен ритуален тракийски котел,

кон, конник, сирена, лира и войници. Според археолозите това е най-старата съхранила се книга на света. Съдържанието на книгата подсказва, че тя е направена във връзка с погребението на аристократ, изповядващ култа на Орфей.

Обикновено златните пластини са били слагани върху гърдите на починалите, за да представляват "пътна карта" за душата в нейното пътешествие във вечността, в търсенето на божествата.

Именно гръцкият философ Питагор е популяризирал тракийския култ в Южна Италия и сред съседните племена. Досега са открити около 30 отделни страници от етруски книги, но само в България е открита цяла книга, чиито страници са съединени със златни пръстени.

*По материали на Мария Спирова
Магистър по Криминология и Криминално право
(Оксфорд)*

Тракийски гобници, оградени с различни цветове, построени, следвайки формите на небесни съзвездия

На прозореца

Този единствен филм

В живота втора серия няма

Ако попиташ „старите емигранти“, коя е най-търсената и непретенциозна работа в Италия, сиреч, всеки би могъл да я върши, отговорът е винаги един и същ: гледачка. Гледачка на болни хора, на деца и възрастни. Може би защото всеки от нас е гледал някого и защото човешката душа е устроена така, че да бъде отзивчива на чуждите страдания и потребности, затова млади и стари стягат куфарите и поемат към новото поприще, към нова страна, изпълнени с надежда да се реализират и да изкарат някой лев (по-точно евро). И ето, в един момент, Италия стана страната, в която има повече гледачки, отколкото нуждаещи се. Вярно е, че тук възрастните хора са повече от младите, че раждаемостта е почти никаква, но също е вярно и, че преди петдесет години тази работа не беше нито толкова търсена, нито толкова желана. Сега сме изправени пред един феномен-за гледането на една особа се кандидатира две, три и повече жени. От всички възрастови групи и от всички националности. Семейството, или близките, които имат нужда от помощ за гледането на техния болен или възрастен човек, имат богат избор. В момента, в който се обяви работното място, на ден се появяват две-три кандидатки за проба. А тя е следната: на първо място трябва да те одобри нуждаещият се, което означава, че външният ти вид и поведение да всяват доверие. Второ, да имаш препоръки и опит в работата. Трето, ако може покрай болния да гледаш и здравите, да им гледиш, чистиш и готвиш. Четвърто: да искаш колкото може по-малко пари за месеца. Да започнем така - ако си между тридесет и четиридесет години – не е добре. Млад си и мислите ти са все „навън“, не можеш да останеш заключен по цяла седмица до поверения ти болен, или възрастен човек. Защо казвам „заключен“? Ами защото, работещият тази работа, не винаги е сигурен, че ще излезе през определения почивен ден, тъй като често няма кой да го смени. Дни наред стои като заточеник между четири стени в компанията на болен от алцхаймер, или някоя друга „невярна“ болест. Самотата е огромна, а денят изтича в

подготовката на диетични храни, чайове и подменяне на памперси. И ако имаш късмет, да проведеш елементарен разговор с поверения ти, от рода: „Времето е лошо“ или пък: „ще бъде топло“, „днес сряда ли е, или четвъртък?“ Да... Комуникации за чудо и приказ. Продължаваме: ако си около петдесет или малко повече – това е добре. Макар че и тук излиза сериозен проблем с осигуровките.

Жените в по-напреднала възраст ги следят внимателно, защото се подготвят за пенсиониране. В интерес на истината, напоследък се забелязва значителен напредък в това отношение. Ако допреди десетина години за осигуровки – здравни и пенсионни не ставаше и на въпрос, или се споменаваха рядко, сега това е един горе-долу решен проблем. Почти няма гледачка, която да не е осигурена в INPS. И друго е вярно обаче, че осигуровките не винаги отговарят на работната заетост на жената. Ето защо, много от тях се обръщат към адвокати и синдикалисти, за да извоюват заслуженото. Всеизвестна истина е, че много от тях работят и нощно време – стават, обслужват болния, разбиват съня и здравето си.

Един друг проблем е и осигуряването на самостоятелна стая на работещия. В това отношение, всеки може да се оплаче с нещо. Кой че се храни слабо, диетично, както е предписано на болния или възрастния човек. Не може една жена на четиридесет-петдесет години да консумира както един на деветдесет. Само със зеленчукови супи и мляко с бисквити не можеш да избутиш дълго. А за каква самостоятелна

стая става на въпрос? По-голяма част от гледачките спят в едно легло с поверените им, на други им е отредено едно килерче в повечето случаи дори без прозорец т.е. помещението за гладене, или някакъв склад. Е има и късметлики, които ползват стая и дори Интернет, но те са малко и за завиждане.

Стигаме до извращенията и нарушенията в работата.

Като започнеш от това, че най-често ти поверяват човек, чиито психически способности са под въпрос. Човек, агресивен и в много случаи, дори опасен. Изисква се огромна устойчивост, разбиране, но не винаги и това е достатъчно. Много от гледачките споделят, че са пред „полудяване“ и самите те и се чувствуват зле, както този, когото гледат. За никакво нравствено и умствено развитие не може да става и дума. Деграцията – умствената и душевната, се забелязват в повечето от тях, които с години практикуват тази дейност. И така, говорим за работа не винаги лека, затворник си без присъда, а чрез трудов договор. Дните изтичат като вода в пясъка, а радостите са малко. Живее се с новините от България – на коя се родило внуче, на друга синът се дипломира, на трета децата купили жилище с парите от мама. Това дава сила да вървиш напред. По-точно не да вървиш напред, а да търпиш. В тази работа не се заплащат физическите усилия, а устойчивостта и търпението.

Стигаме до заплащането: голямата конкуренция в предлагането на работна ръка води до издевателство в заплащането. Най-често това се забелязва в

централна и южна Италия. Летвата вместо да се вдига, съобразена с непрекъснато нарастващите цени на пазара, се спуска и стигаме до абсурдната заплата от 500 евро. Обидно е и мълчиш, но после умножаваш по две и като си помислиш, че в родината няма да получиш и една трета от това, се съгласяваш. Ако пък не ползуваш почивен ден и не излизаш на празниците, ако спестяваш свирепостта т.е. без да си позволяваш нищо, може след година да се намериш с една прилична сума в джоба.

А годините отлитат като есенни листа. Късат се листовите от календара, сменят се зима и лято, къща след къща, болен след болен и обикаляш Италия с все по-тежък куфар. Ожесточението и пресметливостта са все по-очевидни. Няма и помен от онези женици, които с любов се грижеха за поверените им, сега всичко е една сделка, в която ти продаваш свободата и времето си. Продаваш живота си. И затова ми е горчиво когато чуя, че тези жени са за завиждане, че всичко им отива в банковата сметка, че не плащат за ток, храна и квартира. Не е лесно да живееш под чужд покрив, да живееш с живота на друг, да гледаш през прозореца хората, забързани напред-назад, навън ухаят цветя и се чуват смехове и глъч. А ти си вътре сам с телефона, който рядко звъни и чакаш. И ако повторим баналната фраза, че в живота втора серия няма, си даваме сметка, че първата е вече изтекла гнусно и безмислено, че не си бил главния герой в този твой единствен филм, че няма връщане за годините и младостта. Примирението и опустошението е сломило духа ви. Знаем чия е вината, но нищо не можем да направим. И чакате, чакаме всички да се случи нещо хубаво, да настъпи обрат, да се завърнем по бащините къщи „където вечерта смирено гасне“. Искате отговор, а отговор няма. Колко велики мъже счупиха главите си в ледовете, за да променят този свят! А той върви все по един и същ начин. И ще продължи върволицата от безнадежни, с куфари в ръка, ще изтичат месеци и години, докато болката и носталгията постепенно стихнат в сърцето. Малцина са успели да счупат железната клетка и да изхвърчат свободни. А за другите, дано Господ да се погрижи...

Е. К.

Притеснение ли ...

Какво е за вас общуването? То е онзи фундаментален процес, чрез който си взаимодействате с другите хора и дори със самите себе си. Можем ли да кажем, че то е ключа към нашият успех и щастие?

Да! Тогава би трябвало, да признаем също, че то е ключа и към нашите конфликти и неуспехи. Значи ...Едно е сигурно. Всички, в определени ситуации, може да се почувствате неудобно.

Да си признаем, че сме объркани е първата стъпка, към намирането на точните думи, които са вътре в нас. На помощ ни идват въпросите на Сенека (гръцки философ, учител на Нерон): „Кой съм аз? Какво искам наистина?“ Ще кажете „Нищо ново под слънцето от Древния Рим до днес.“ Но да видим да ли е така наистина.

Притеснението, може би повече от всяко друго усещане, ни връща към думата, като изразно средство.

Кога изпитваме неудобство да говорим? Най-често, когато емоционалната тежест на ситуацията, с която се сблъскваме е трудно да се предаде с думи. И тогава речта ни звучи неадекватно, изпразнена от смисъл. Или, когато от социален конформизъм или „добро възпитание“, се възприема, че истината трябва да бъде притъпена. До такава степен, че попада в категорията „фалилива комуникация“. А тя не удовлетворява нито този, който говори, нито този, който слуша.

Обаче, ако наблюдаваме добре сами себе си и другата страна, бързо ще схванем това безцветно общ(ч)уване. То е знак, че думите, които са изречени са „изцедени от емоциите“ в ситуацията и най-вероятно няма да си свършат добре работата.

Как да разпознаем притеснението

Как да разпознаем в себе си или в другите една „затруднена“ комуникация? Притеснението не винаги се изразява по един и същ начин. В зависимост от личността на човека, то може да доведе до различни ефекти. Ето някои от тях: прекален контрол, силно и бързо говорене, игнориране на отговорите и прекъсване на говорещия, контролиран тон на гласа, барабанене с пръсти

по масата, осъществяване на прекомерни жестове, прекалено уважение, бавна и сбита реч, оставяне да те прекъсват без да реагираш, приглушен тон, сведен поглед, повече или по-малко прикрита враждебност, агресивна поза, рязък тон на гласа, стегнати устни, безразличие, фиксиран поглед, нервни жестове.

Когато сте притеснени правете това

Задайте си само един единствен въпрос – „Какво чувство искам да предам на другия?“ Това не е просто едно правило, а резултат от многогодишни научни изследвания. Сигурно знаете, че ако разгледаме процеса на комуникация в 100% послание, то се разделя в три канала на възприятие: 55% невербална комуникация, 38% паравербална комуникация, 7% вербална комуникация. Вероятно вече добре знаете, че гласът попада в 38%

правербална комуникация. Той идва и отива директно в нашето подсъзнание. Всеки път когато говорим, ние неизбежно предаваме вокални емоции. Те се декодират от нашето подсъзнание за части от секундата, т.е. много по-бързо от посланието на най-точните думи! Според американския психолог Алберт Мехрабян, гласът се отразява на 38% върху причините, от които хората възприемат нашата увереност искреност (Silent Messages, 1971).

След един неуспех:

приемате нокаута и започнете отново

Създава се притеснение не само от признанието за собствения ни неуспех, но и това да бъдем свидетели на провала на другия. В този случай оправдания вършат малко работа, защото те помагат да се прикрие чувството на поражение. Това, че се опитвате да се прикриете усилено, сякаш нищо не се е случило, ще ви коства много сили и напрежение. Много думи не са необходими. Важното е да се изживее настоящата ситуация.

Претърпяното поражение е мигновено. Само от нас зависи да не го разширяваме до безкрайност. Вероятно знаете, че в науката и отрицателния резултат е също толкова важен, колкото и положителния. Сега се е случило така, но не винаги ще бъде все същото.

Сегашното безпокойствие трябва да бъде решено веднага, а не утре.

Димитринка Йорданова

Духовни двери

Католици, православни и протестанти заедно с едно Кръщение

Икуменизъмът на кръвта и молитвата, основа за християнското единение

„Ако противникът ни обединява в смъртта, кои сме ние, за да се разделяме в живота?“. Това са думи на Папа Франциск по време на срещата с 35 хиляди членове и привърженици на църковното движение Обновление в Светия Дух, която се проведе в петък вечерта на площад Свети Петър. Повод за срещата бе откриването на 38-ия конгрес на движението, а избраната тема бе „Пътища към единството и мира. Молитвени гласове за съвременните мъченици и за духовния икуменизъм“.

Сред присъстващите на площада бяха кардинал Леонардо Сандри, префект на Конгрегацията за Източните църкви, кардинал Курт Кох, председател на Папския Съвет за насърчаване на християнското единение и кардинал Анджело Баняско, председател на Епископската конференция на Италия, заедно с католически и източни патриарси, англикански и лютерански епископи.

Срещата се проведе под формата на „молитвен концерт“, както я определиха организаторите, с участието на Андрея Бочели, израелката Ноа, Дон Моен и други известни международни изпълнители, които с гласовете си се присъединиха към драмата на преследваните богопосветени в Близкия Изток, Азия и други части по света.

В импровизираното си слово Папа Франциск

се моли за християнското единение: „Исусе, Господи, Ти поиска за всички нас благодатта за единството на тази Църква, която е Твоя, а не наша. Историята ни раздели. Исусе, помогни ни до поемем по пътя на единението или на това помирение в различията. Господи, Ти винаги изпълняваш обещаното, дари ни единението за всички християни“.

Единственият незаменим в Църквата е Светият Дух и единственият Господ е Исус“, каза Папата. Ето защо, „разделенията между християните са „контрасвидетелство“: „Християнското единение е дело на Светия Дух и затова трябва да се молим заедно. Това е духовният икуменизъм, икуменизма на молитвата. Но някой може да каже, Отче, но мога ли да се моля с един евангелист, православен или лютеран? Трябва, защото заедно сте получили едно и също Кръщение“.

От друга страна, продължи Папата, съвременната действителност и нашите мъченици ни обединяват в „икуменизма на кръвта“, припомняйки зверското убийство на 23-ма египетски копти преди няколко месеца на плажа в Либия. „Ако противникът ни обединява в смъртта, кои сме ние, за да се разделяме в живота?“. „Коптите не бяха католици, а християни, но са наши мъченици, защото отдадоха живота си за Христос“.

В словото си Папата обърна внимание и на „изкушението на властта“, което води към суета и високомерие. „Това е дело на дявола“, той „влиза в портфейлите, това е неговия вход“. „Колко лидери се превръщат в пауни? Всички лидери, въпреки че предпочитам думата служители, се мислят за незаменими. Но това е изкушението на демона, който те кара да се чувстваш незаменим, независимо от поста който заемаш“. „Така постепенно се преминава в авторитаризъм и персонализъм“.

„Мирските лидери трябва да растат материално и духовно. Всички служби, също и в Църквата, трябва да имат определен срок. Не съществуват доживотни лидери. Това става само в държавите с диктаторски режим. Това изкушение идва от дявола: превръща служителите в господари. Това изкушение води към суетата“.

Накрая Папата призова членовете на движението Обновление в Светия Дух „да предприемат инициативи за създаване на връзки на доверие и сътрудничество с епископите, които имат пастирската отговорност в следването на Светия Дух. Също така да продължават грижите си към нуждаещите се и работят в духа на единението в различията. „Вие имате особената благодат да работите за единението между християните“, завърши Папата.

По материали на Радио Ватикана

Чистите по сърце, срещат Бога Младежка среща в София

За трети път младите католици се срещат в рамките на годишната Младежката среща, която тази година се провежда в манастира на сестрите евхаристинки в София. В двора на манастира са разпнати палатки, а почти триста младежи - приятели се срещат в голямата саянка, за да чуят свидетелства на свои връстици или да споделят заедно литургиите.

Отец Венци Николов, който е един от главните мотори на младежките срещи, сподели за атмосферата тази година: „Чувства се климата на молитвена атмосфера и радостта от това, че са заедно. Заедно с нас са и нашите Епископи, в името на Бога са и нашите свещеници и сестри. В сравнение с минали години успяхме да съберем много млади хора. Темата тази година „Блаженни чистите по сърце“, папата също подчертава, че по плодовете ще ги познаете. По

плодовете се познават Божиите хора и рано или късно, плодовете на тези срещи на младежи в енориите, би трябвало да дадат плод в живота на младежите и децата. Нека не бързаем да видим тези плодове днес или утре. Наистина атмосферата е красива.

Младите днес имат нужда да се вслушват в посланието на Светият Отец, Папа Франциск и виждам, че много от тях са запознати с това, което той учи. Вярвам, че много от нас ще се срещнат с него в Краков. С поклонничествата си в Сараево, Истанбул и Албания, той е близо до страните, които малко по-трудно преживяват своята вяра, той насочва там своето внимание. Вече се работи в тази посока и да се надяваме, че ще можем повторно да го посрещнем тук в България“. Изабел Янчева от Ореш, на 14 години: „Говорим за вярата за Исус. Чистите по сърце са тези,

които не правят грехове, а действат правилно. Повечето ми приятели са такива, защото сме католици и наистина вярваме. Светът трябва да се промени, за да има повече вярващи, за да можем да бъдем заедно, а не всеки по отделно, така ще бъде по-добре“.

Светослав Гешев от град Раковски на 22 години: разбира мотото, да бъдеш щастлив във вярата и в Бог, а в любовта на да нямаш грехове и да обичаш ближния си. Днес младежите не обръщат внимание на духовното, защото интернет и телефоните убиват цялото време на човека. Вярвам в Бог, обичам да помагам на сестрите и свещениците и се страят да водят духовен живот.

Силни емоции, музика и радостта от срещата с Бога и приятелите, продължават до 5 юли.

Десислава Танчева

29 юли Св. Марта от Витиня

Света Марта е сестра на Лазар и Мария от Витания. По време на пътуванията Си до Йерусалим, Исус често се стира в техния дом. След смъртта на Лазар, Марта посреща Исус и изповядва вярата си в Него: „Ти си Христос, Синът Божи, Който идва в света“ (Йоан 11, 27). „Аз съм Възкресението и Животът“ (Йоан 11, 25), казва Исус и възкресява мъртвия ѝ брат.

В Евангелието се разказва за двете сестри Марта и Мария, които Исус често посещавал. Марта била много припряна и наистина искала да посрещне скъпия Гост с най-големи почести.

Вместо да помогне на сестра си, Мария се отделила и Марта обидена се оплакала на Учителя. Христос обичал Марта и я приемал такава, каквата била. Той реагирал на нейното раздражение меко и търпеливо, което накарало Марта да види поведението на нейната сестра с други очи.

Домашната работа на Марта била наистина важна и необходима. Но все пак Марта изпускала нещо: живителната сила на общението с Бог. Христос ѝ пояснил, че времето, посветено на молитва, се възвръща стократно.

Ако трябва да бъдем по-точни молещият се човек е способен да върши своята работа по-бързо и ефективно чрез молитва, отколкото този, който не се моли, макар.

Естествено на молитвата не бива да бъде гледано като „полза“ от общението с Бог. Исус обяснил на Марта по начин, който тя да

може да разбере и по същият начин Христос, стъпка по стъпка, пояснява Своите истини и на нас. Той идва при нас там, където се намираме, и на достъпен език ни обяснява Своята воля.

Той не се отказва, когато се сблъска с нашето неразбиране, разочарование или слабост, нито се огорчава от нашите упреци и обвинения.

Точно колкото е обичал Марта, Исус идва при нас, в нашия дом или работно място, за да поговори с нас, за да отнеме от бремето на грижите или за да отговори на нашите въпроси. Нека отделим малко време, за да

поседим при нозете Му, защото Исус ще ни разкаже най-важното за нас самите самите и за това, което трябва да правим. Той ще укрепи нашата вяра и ще ни изпълни със Своята любов.

”Господи Исусе Христе, озари ме с твоята любов, за да обичам повече Теб и хората около мен. Помогни ми в ежедневните ми дела, за да приседна до Теб и да Те чуя. Амин”.

ВН/П43

25 юли Св. Яков и Св. Христофор Покровители на пътуващите

25 юли е ден, в който Църквата възпоменава и св. Христофор, който е почитан като покровител на шофьорите, моряците, летците, на всички пътуващи.

Свети Христофор, чието име означава „носещ Христос“, е живял в Ликия, Мала Азия, и починал около 250 г.

Една от легендите за него разказва, че бил много силен и търсел най-могъщия сред царете, за да му служи.

Но видял господаря си, когото мислел за най-силен, да се прекръства всеки път щом се спомене дявола и да признава, че го е страх от него.

Христофор го напуснал, за да търси по-могъщия от него. В една пустиня го намерил като черен рицар с ужасна дружина и се присъединил към тях.

Но както вървели по пътя, видели кръст; дяволът се отвърнал от кръста, заобиколил го отдалеч и признал, че се страхува от разпнатия Христос повече от всичко на света.

Христофор напуснал и дявола, защото искал да служи на още по-силния Христос. Дълго търсил, докато намерил един отшелник, който му казал, че Христос е най-силният владетел, но ако иска да Му служи, трябва да пости. Христофор отвърнал, че не умеє това.

И другото изискване, да се моли много, не можел да изпълнява.

Тогава приел задачата да пренася хората на гърба си през една опасна река, понеже бил голям и силен.

Връката си носел голяма върлина и пренасял неуморно хората.

Една нощ чул да го вика детски глас, но нищо не можел да види в тъмнината.

След третия вик излязъл още веднъж и видял едно дете, което молело Христофор да го пренесе на другия бряг.

Взел го на рамото си и нагазил в реката, а товарът му ставал все по-тежък и тежък, пък и водата приходла. Уплашил се да не се удавят и му се сторило, че носи целия свят на плещите си.

„Повече от света носиш“, проговорило му детето, „Господ, Който сътвори света, е твоят товар“. Детето го потопило във водата и го кръстило.

На брега Христофор признал Христос за свой господар, който му наредил да се върне обратно и да забодне пръчката си в земята и му казал, че тя ще се раззелени и ще цъфне.

Когато Христофор се събудил на сутринта, видял, че от пръчката наистина е израснало палмово дърво с плодове.

Свети Христофор е изобразяван на иконите с пръчка, на която се подпира във водата и дете на рамото.

На този ден по традиция след сутрешната и вечерната Св. Литургия се благославят автомобилите на верните, отправя се молитва за закрила на всички пътуващи, а също и за пострадалите при пътни злополуки, както и за душите на жертвите, намерили смъртта си в тях.

Паралел 43

Главен Редактор:
Венета Ненкова

Заместник Главен Редактор:
Теодор Тодоров

Сътрудници: Елена Кучюкова,
Йорданка Минева

Майл: scuolabulgara@gmail.com
Сайт: www.paralel43.jimdo.com
Тел. 0039 348 35 30 943

Настоящото издание е продукт на Културната Асоциация с идеална цел "Паралел 43", създадена в Рим през 2014 год. В основната дейност на асоциацията е заложено популяризирането на българския език, култура и история.

Портрети

Иван Вазов и Михаил Маджаров в Италия

Пътешествието на двамата българи в родината на Петрарка и Данте

Вероятно мнозина от вас ще си зададат въпроса каква е връзката на Иван Вазов с Италия и какъв е поводът в Рим да бъде издигнат паметник на патриарха на българската литература?

Вазовата статуя се намира на площад „Торвалсен“, в непосредствена близост до Художествената Галерия за Модерно Изкуство. Паметникът беше открит на 21 май 2010 година и е дело на българския скулптор проф. Величко Минев.

Причината за откриването на паметник на Вазов в Рим е свързана със стихосбирката му „Италия“, която той създава по време своето пътуване до Апенините.

Това пътешествие е един вид желание за съпоставка на Вазовите духовни ценности с тези на световната култура, чийто синтез несъмнено може да се открие именно тук. Когато Иван Вазов идва в Италия през 1884 година, той е едва 34 годишен, а само от няколко години България се радва на своята независимост и свобода. Желанието да се отгърси от трагичните събития и представата за красивата страна, богата на история, поезия и

изкуство, вдъхновяват и вълнуват въображението на поета. Спътник на Вазов е Михаил Маджаров и в продължение на двадесет и пет дни те посещават Неапол, Помпей, Рим и Бриндизи. Впечатленията си от това пътуване Маджаров отразява четири десетилетия по-късно в своите мемоари, а Вазов ги запечатва в стихосбирката си „Италия“.

В спомените си Маджаров отделя подобаващо внимание на реакциите и оценките на Вазов, като ги съпоставя със собствените си наблюдения. Самият български политик, пише, че „Целтанатово пътуване не беше еднаква за двамата ни. У Вазова имаше чисто поетически подбуждения: да види страната на изящните изкуства, да посети отечеството на Петрарка и Данте, на Рафаела и Микеланджело, да види чистото и прозрачно италианско небе, възпявано от толкова знаменити поети, да зърне Ватикана и Колизея, да стъпи под сводовете на най-големия и великолепен християнски храм, да мине през улиците на Помпей и да се полюбува поне отдалеч на огнения стълб, който всяка вечер се издига като чудовище над Везувий.

Моето главно желание беше да изуча как функционира предварителната контрола на бюджета в Италия“. В качеството си на народен представител и главен контролор на финансите в Източна Румелия Маджаров заминава предимно от прагматични подбуди. За да избегне разногласията с министрите и с генералгубернатора, той желае да се запознае с италианските закони и правилници за контролиране на бюджета, тъй като финансовата част от Органическия устав е изработена от италианския представител на великите сили.

Въпреки различната рецептивна нагласа именно Маджаров е този, който по-късно има шанса да се изкачи на Везувий и да се възхити отблизо на неговата мощ, та дори и да си вземе късче втвърдена лава за спомен. Както самият Вазов разказва,

поезиите родени в следствие на това пътуване, са плод на лични наблюдения и реални впечатления, които писателят грижливо е описвал в своето тефтерче, прибирайки се всяка вечер в хотела, а окончателната обработка на стиховете той прави след завръщането си в Пловдив. Може би ще бъде интересно да научите, че поводът за пътуването е надеждата да забрави една наскоро изгубена любов...

В съприкосновението си с италианската история и култура, та дори и с ежедневието на съвременността, Вазов е еднакво възторжен и патетичен, за разлика от Маджаров:

Вазов се превъзхищаваше от всичко италианско. И ние с него твърде често се закачахме и препирахме за своите противоположни възгледи и оценки. Аз постоянно му сочех opakото, а той постоянно търсеше прекрасното, от което да се възхищава. И в това си предразположение той се мъчеше да хвали и да възпява всичко италианско.

Вазов се възхищава на старините и италианската природа, от икономическото благосъстояние на италианците, от красотата на италианките.

Маджаров е поласкан от любезността и услужливостта на италианските чиновници, както и от ефективността и поддържания образцов ред в администрацията: „За последните три години всеки оправдателен документ, когато дотрябваше, можеше да се намери най-много за две минути“. Но Маджаров не скрива и възхищението си от Италия, признавайки предимството на въздействащите Вазови стихотворения:

„Италия е страна, в която като поживее чужденец, макар и късо време, не може да не я обикне. И ние я обикнахме. Но Вазов със своите стихове за Италия пръсна между българската интелигенция много лъчи от любов за тая чудна страна“

ВН/П43

Рим

Поетичен Ъгъл

*Кат гледам твоите палати вети,
о, вечний Рим, и твоя Ватикан
велик, създание на вековете,
и Колизея - рухнал истукан*

*на силата, де плачат ветровете,
и Тибъра, и твоя разкопан
скелет, и славата, и праховете
на старий мир, на тоз изчезнал блян,*

*аз диря с поглед Цезаря и Брута,
или Корнелия, римлянка прочута,
или Хораційя — песник увенчан.*

*Напразно тез велики сенки гона:
весталките ми сиигат от балкона
и жрецът поздравлява ме пиян.*

Иван Вазов

На снимката горе в ляво: Иван Вазов и Михаил Маджаров като депутати в Българския Парламент.

Via del Corso по времето, когато Вазов и Маджаров идват на екскурзия в италианската столица

